

KARA KARA KAPKARA

IŞIN BERİL TETİK

i t h a k i

i t h a k i

Işın Beril Tetik, 1970'te Edinburgh, İskoçya'da doğdu. 1993'te Isle College of Art - Moda bölümünden Moda Tasarımcısı olarak mezun oldu. "Galgalin - Venianis'in Kehaneti" adlı ilk fantastik kurgu öyküsü *Derinden Gelen Sesler* (Arka Bahçe Yayıncılık, 2005) başlıklı seçki-de yayımlandı. Aynı yıl *Jules Verne Öykü Ödülleri Seçkisi - Hayalgücünün Merkezine Seyahat*'te (İthaki, 2005) üç fantastik kurguyla yer aldı. Daha sonraları, Gizemli.com için yaptığı araştırmalar ve Kangüncesi/Gölge çevrimiçi dergisinde yazdığı öykülerle çocukluktan beri merak duyduğu korku türüne dikkatini verdi.

Anadolu Korku Öyküleri 1'de (Laika, 2006) "Gelin Otu" ve *Anadolu Korku Öyküleri 2*'de (Bilgi Yayınevi, 2013) "Zifir Karanın Mavisi" adlı öyküleri yer aldı. *Aşkın Karanlık Yüzü* (İthaki, 2017) başlıklı seçkiye "Gumiho" adlı öyküyle katıldı. *Yabancı Çizgi Roman Dergisi*'nde ve çeşitli web dergilerde öyküleri yayımlandı.

Yazmak haricinde özellikle korku türü için araştırmalar yapmayı seven yazar, 2014'ten bu yana "Gerisi Hikâye Korku Konuşmaları" adlı çevrimiçi radyo programında türe ait her türlü detay üzerine konuşmaya devam ediyor.

Kara Kara Kapkara
Işın Beril Tetik

İthaki Yayınları - 1266
Türkçe Edebiyat Dizisi - 6

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Yankı Enki*
Düzeltili: *Ayla Duru Karadağ*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ekim 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-722-1

Sertifika No: 11407

© Işın Beril Tetik, 2017
© İthaki, 2017

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

İTHAKİ TÜRKÇE EDEBİYAT

İŞİN BERİL TETİK

Kara Kara Kapkara

i t h a k i

i t h a k i

Nevzat'a...

Zamanın sonuna kadar...

İçindekiler

Yolcu Yolunda Gerek.....	11
Kızıl Rüya	25
Yatırım	51
Şeffaf.....	67
Hasat.....	101
Kara Kara Kapkara	117
Boşluk	155
Genç Dünya	181

Yolcu Yolunda Gerek

Yola günahlarınla birlikte çıkarsın. Çünkü günahlar, sadık bir köle gibi, sahibinin peşinden gider.

i t h a k i

Şükrü hissettiği sarsıntıyla aniden uyanıverdi. Sersemlemiş halde bir an nerede olduğunu kestiremese de hemen ardından İzmir'e giden gece otobüsünde olduğunu hatırladı. Otobüse binip yerine oturur oturmaz, uyuyakalmıştı anlaşılan. Aslında bunda şaşacak bir şey yoktu. Bir haftayı günde bir-iki saatlik uykularla geçirmişti. Bu kısa dalışlar da aslında tavşan uykusundan farksızdı. Tedirgin, derine inmeden, her an gözlerini açıp ayağa dikilecek gibi uyumuştı.

Geçen hafta başı aniden üstüne çullanan kargaşa birkaç saat önce en nihayetinde sona erdiğinde, Şükrü uyumayı falan düşünmeyip doğrudan kendini İzmir otobüsüne atmıştı. Onu eve, ona bu dünyada kayıtsız şartsız kol kanat gelecek yegâne iki kişinin, yaşlı ana babasının yanına götürecekti otobüse...

Zaten artık İstanbul'da da kalamazdı. İki sene önce ailesinin itirazlarına rağmen atıldığı bu macera kötü bir şekilde sona ermişti. Hem kalmak istese de onu rahat bırakmazlardı. Hatta şu an bile peşinden gelip gelmeyeceklerinden emin değildi.

Sıkıntıyla içini çekip pencereden dışarıya baktı ve nerededir durduklarını kestirmeye çalıştı. Kaşlarını çatarak dışarıdaki manzarayı süzdü. Sık ağaçlık bir yol kenarı, tek bir bina ve yan tarafında mezarlığa benzeyen bir alan... Hiç tanıdık gelmiyordu. İstanbul-İzmir yolunu avucunun içi gibi bilirdi, her durağı, geçtikleri her manzarayı... Ama burayı ilk defa görüyordu. Yeni bir yoldan gidiyor olabilir miyiz, diye sordu kendi kendine.

“Son dakika çıkan bir yolcuyu almak için yan yola saptı kaptan, telaş yapma.”

Şükrü, şaşkınlıkla gözlerini yan koltukta oturan, oldukça kalın ve bir o kadar da otoriter sesin sahibine çevirdi. O otobüse binerken yan koltuğu boştu. Şimdi ise o koltukta, sesinin kalıbından çok uzak, ufak tefek, esmer mi esmer, vicdan azabı duymadan çirkin denebilecek bir adam oturuyordu.

Adamın ince uzun kemikli yüzünde ne bir kırışık, ne bir yara izi ne de bir leke vardı. Hatta tek tek bakıldığında, iri kara gözleri, kalın kara kaşları, gereğinden fazla dolgun dudakları, uzun burnu, gamzeli çenesi ve ucu sivri kulaklarıyla yüzünün güzel olması beklenebilirdi. Ancak tüm bu unsurlar adamın suratında oranlı bir şekilde bir araya gelmiş olsa da nedense fena halde çirkindi.

Adamın kaşları merakla havalandığında, Şükrü adama cevap dahi vermeden dalgınlıkla onun suratını incelediğini fark ederek utançla, deyim yerindeyse, kıçına kadar kızardı.

Adam onun bu utancını anlamış gibi bembeyaz, düzgün dişlerinin tamamını sergileyerek sırttı.

“Aldırma, ben bu şaşkın bakışlara alışığım. Hatta artık

bunu eğlenceli bile bulduğum söylenebilir. Bir keresinde, adamın biri beni süzerken sigarasını yakmak yerine bıyıklarının tutuşturduğunu fark etmedi bile.”

Adam, genç bir kız gibi kıkırdadı ve ardından sahte bir pişmanlıkla hafifçe omuzlarını silkti.

“Ah, biliyorum, adamın yüzü alev almışken benim kahkahalara boğulmam pek yakışık almadı ama ne yapayım, tutamadım kendimi. Öyle komikti ki...”

Bir an duraksadı ve sonra Şükrü’ye çapkın bir edayla göz kırparak lafına kaldığı yerden devam etti. Şükrü rahatsız olsa da bozuntuya vermemek için koltuğunda hafifçe kıpırdandı.

“Canım, sen de hiç konuşmuyorsun ama. Nereliyim demiştin? Ha dememişsin değil mi? İstanbullu musun? Beni sorarsan ben bir yerli değilim. Aslında dünya vatandaşı gibiyim. Kendimi bildim bileli ekmek nerede ben orada.”

Şükrü, daha ne kadar bu garip yerde duracaklarını merak ederek tekrar camdan dışarı baktı. Yanındaki tuhaf adam durmadan konuşacaktı anlaşılana. Bir hareket etseler uykuya dalacak ya da en azından dalar gibi yapacaktı...

“Aslında İstanbullu değilsin bana göre. Sende o hava yok. İzmir olmasın sakın?”

Şükrü adamdan kurtuluş olmadığını anlamıştı. En azından birkaç sorusuna cevap vererek belki merakını tatmin eder ve bir süre sonra susmasını sağlayabilirdi. Kim bilir, bu aralar oldukça şanssız olsa da, belki en azından bu konuda şansı yaver gidebilirdi.

“Evet, İzmir. İstanbul’da sadece iki senedir yaşıyorum. Yani yaşıyordum.”

Adam bıyık altından güldü ve parmağını kulağına so-

kup bir-iki çevirdi, ardından parmağını dikkatle inceleyerek bir şey çıkıp çıkmadığını kontrol etti. Tüm bu incelemenin arasında konuşmaya devam ediyordu.

“Demek eve dönüş ha? Ya da belki de kaçış?”

Şükrü irkildi. Şüpheli gözlerle adamı süzerek, adamın bir şey bilip bilmediğini merak etti. Ama nasıl bilebilirdi ki, onu daha önce hiç görmemişti.

Adam şakacı bir ifadeyle yumruğunu hafifçe Şükrü'nün omuzuna indirip tekrar kıkırdadı.

“İlahi, bu kadar ikirciklenme. Herkes bir şeylerden kaçır. Hatta tüm otobüs kaçanlarla dolu.”

Bu esnada motorun çalışıp ışıkların tamamının yanmasından şoförün döndüğünü fark etti. Az sonra hareket etmişler, gecenin karanlığında sadece farların aydınlattığı bir istikamette gidiyorlardı.

“Merak etme, kaptan işinin ehlidir. Onu uzun süredir tanırım. Bugüne kadar yolunu şaşırdığını görmedim.”

Şükrü koltukların aralığından görebildiği kadarıyla sırtı ona dönük iriyarı, kel, hafifçe kamburu çıkmış şoförü süzdü.

“Siz öyle diyorsanız...” diye nefesinin altından söylendi.

Adam neşeyle ellerini çırttı ve o sırada yanlarından geçen muavinin uzattığı suyu kaparak Şükrü'ye doğru kaldırdı. Şükrü istemediğini ifade ederek başını iki yana salladı. Adam, sen bilirsin der gibi omuzlarını silkti ve su şişesinin kapağını açarak, suyu gürültülü yudumlarla gırtlığından aşağı gönderdi. Su bittiğinde derin bir oh çekerek elinin tersiyle ağzını sildi ve boş şişeyi ön taraftaki filenin içine sıkıştırdı.

Adam rahat bir ifadeyle koltuğuna yerleşirken yan taraf-

taki koltuklarda oturan, gençten bir köylü kadını yerinden doğrularak avucundaki kabuğu kırılmış fındıkları Şükrü'ye uzatmıştı. Yanındaki adam uzatılan fındıkları almaya kalktığı anda, kadın kötü kötü adama bakıp elini ondan sakınarak avucunu tekrar Şükrü'nün burnunun dibine dayadı.

Şükrü hafif bir sesle teşekkür ederek fındıkları aldı ve ona gülümseyen kadına şaşkın şaşkın gülümsemeye çalıştı.

“Bana da biraz verirsin herhalde? Fındık çok severim.”

“Ha? Ah tabii, elbette, buyurun.”

Şükrü aceleyle elindeki fındıkların yarısını adamın esmer avucuna döktü.

Adam sırtarak fındıklardan birini parmaklarının arasında evirdi, çevirdi. İçinden fındık yerine tombul, bembeyaz bir kurt çıkararak kabuğun kenarına tırmandı.

Şükrü içgüdüsel olarak elindeki fındıklara baktı. Kırık kabukların arasından kımlıdan beyaz lekeleri gördü. Tiksinerek avucundakileri yanındaki torbaya atmaya niyetlendiğinde ise esmer bir el onu durdurdu. Yanındaki adam avucundaki fındıkları aldı ve gülümsedi.

“Ağzımızın tadını bilmiyoruz anlaşılabilir?”

Kabuklardan birinin içinde kımlıdan kurtçuğu, serçe parmağının uzun tırnağıyla aldı. Dolgun dudakları arasından fırlayan pembe dilinin ucuyla tırnağının içinde kıvrılan beyaz kurtçuğu yakaladı ve Şükrü'yle dalga geçer gibi dilini iki yana sallayıp hemen ardından yutuverdi.

Gürültüyle yutkunan Şükrü'nün midesi bulanmıştı. Ağzına yükselen safrayı püskürtmemek için kıvrılırken yüzünü buruşturdu. Ne kadar küçük ve zararsız olurlarsa olsunlar, Şükrü'nün bu dünyada en nefret ettiği şeylerden biri kurtçuklardı.

“Sen amma da hanım evladı çıktın be! Altı üstü kurtçuk. Hem öldüğümüzde onlar da bizi yiyecek. Biz neden onları yemeyelim? Ayrıca, bazıları cam yer, eh ben de kurtçuk yerim. Bu kadar sarsılma.”

Şükrü sinirli hareketlerle cebindeki mendili çıkardı ve alnında biriken teri sildi. Otobüs fazla mı sıcaktı?

O sırada yan sıradaki kadının bıyık altından kıkırdadığını görerek daha da sinirlendi. Adama döndü ve fındıkları gösterdi.

“Abi, hadi sen kurtçuk seviyorsun. Bu kadın kurtlu olduklarını bile bile bana niye verdi bu fındıkları? Ben de ikram ediyor diye aldım. Ayıp değil mi bu?”

Adam tırnağında kıpırdanan son kurtçuğu da ağzına attıktan sonra, sanki az önce okkalı bir ziyafet çekmiş gibi, göğüs cebindeki mendili çıkarıp ağzını sildi ve tekrar yerine koyduktan sonra, kapkara gözlerini Şükrü’ye dikti.

“Ayıp mı? İyi de o karı ayıp nedir bilmez ki. Sana söyledim, tüm otobüs kaçaklarla dolu diye. Hepsini iyi bilirim, bunlar ne ar bilir ne de ayıp.”

Şükrü şaşırılmıştı. Adamın dalga geçip geçmediğini anlamak için dikkatle yüzünü inceledi. Adam ölüm kadar ciddiydi.

“Hepsi mi? Şaka mı bu? Yani tüm otobüs senin ahababın mı? Ne bu? Beraber yolculuk eden sülale falan mısınız?”

Adam iğrenç beyazlıktaki dişlerini sergileyerek sırtıttı yeniden.

“Yok be, sülale falan değiliz. Ben onları tanırım onlar beni tanımaz. Ha elbette arkadaş listeme eklemek istediğim bir-iki tane oturaklı olanı var. Biraz seçiciyim ne de olsa.”

Adam Şükrü'nün suratındaki afallanmış ifadeyi gördü ve ardından, öğrencisini aptala çevirmiş ve bunu eğlenerek izleyen bir öğretmen edasıyla tane tane konuşarak açıklamaya girişti.

“Bak şimdi, sana fındıkları veren şu karı var ya, ayıp bilmez derken abartmadım. Bu karı onun için deli divane olan kocasını tekrar tekrar boynuzlamakla kalmadı, adamı bir de fare zehriyle geberttikten sonra, kayınbiraderiyle iş tuttu. O da yetmedi, köyden bulduğu bıyığı yeni bitmiş delikanlının birini kandırıp kayınbiraderini öldürttü. Sonra, delikanlı parmaklıklar arasına girer girmez soluğu ev sahibinin yatağında aldı. Şimdi sen söyle, sence bu karıda gram utanma var mı? Yok, yok tabii ki. Onun sadece fındıkları değil, içi de kurtlu. İyice bir bak hele anlarsın.”

Şükrü hayretler içinde kadına bakarken kadın hapşırıldı. Burnundan kurtulan küçük kurtçuklar eteğine saçılırken o elindeki kâğıt mendille bunları toplamaya çalışıyordu.

Şükrü gene içi kalkarak koltuğuna yaslanıp gözlerini kapadı. Gördüğüne inanamamıştı. Yutkundu. Otobüs iyice ısınmıştı ve artık havada tuhaf, acımtırak bir koku vardı.

“Hadi ama, sen sordun. Daha bitmedi. Bak şu iki sıra önde oturan yaşlı amcayı görüyor musun?”

Şükrü derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve adamı dik dik süzdükten sonra hafifçe eğilerek işaret ettiği sıraya baktı.

Yan taraftaki sıranın iki önünde oturan yaşlı adam, ma-sallardan fırlamış gibi pamuk saçlı, pamuk sakallı, sevimli bir ihtiyardı. Kendi kendine önünde birleştirdiği ellerine bakıp bir şeyler söyleniyordu.

“Ne var adamda? Bildiğin pamuk dede. Bana gayet normal göründü...”

Yanındaki adam gözlerini devirerek içini çekti.

“Pamuk dede ha? Hah vallahi bunu ben bile düşünemedim. Senin bu pamuk dede var ya, hiç öyle görüdüğü gibi akça pakça değil. Bu herifin öz be öz üç kızına ettiği işkenceler, en taşaklı işkenceciyi bile ağlatır, genç dostum. Sevgi, merhamet falan bilmez bu herif. Kendi kızlarını katlettiği yetmedi, üstünde bir de yedi kızın katli yazılı. Daha da aranıyor pezevenk. Paçayı her seferinde kurtardı ama işte... Bazı şeylerden kurtuluş yoktur.”

Şükrü adamın attığından emindi artık. Bu kadar da salanmazdı yahu.

“İnanmıyorsun değil mi? Hah, işte bu inanmazlık kurtardı bu herifi hep. Bak şimdi ne yapıyor... Karnında belirip belirip kaybolan kızlarının suratlarıyla muhabbet edip duruyor.”

Şükrü tekrar ihtiyara baktı. Hâlâ kucağında birleştirdiği elleriyle konuşuyor gibiydi. Ya da belki de karnındaki bir şeylerle...

Şükrü kafasını sallayıp koltuğuna geri yaslandı ve yanındaki adamın ters ters ihtiyara bakan yüzünü inceledi. Anlattıkları akıl almaz derecede çarpık ve hatta iğrenç olsa da, bu adam anlattığı şeylere kendini bayağı inandırmıştı.

“Eee, peki diğerleri ne yaptı?”

Şükrü merakına yenilmiş, adamın onunla oynadığı oyuna istemeden de olsa katılmak zorunda kalmıştı. Tiksinmiş, şaşırılmış, biraz tedirgin olmuştu ama en çok da sıcaktan deli gibi terlemişti. Kendini halsiz hissediyordu. Muavin ışığını yaktı. Su içmek iyi gelecekti.

Adam da arkasına yaslandı. Yüzünde, Şükrü'nün aklından geçenleri okurmuş gibi kurnaz bir ifadeyle ellerini

birleştirip, parmaklarını çenesinin altına dayayarak anlatmaya devam etti.

“şu bir sıra arkada, senin arkada oturan delikanlı, hayvanlara işkence etmeyi pek sever. Gece çıkar, elinde bir uval. Ne var ne yok bulduklarını toplar, eve getirip keser biçer, sonra da onları kaplara koyup sabah okula giderken yolunun üstündeki hayvanlara verir. Bunu bir severler mahallede sorma gitsin. Hayvanları besliyor ya, kimse sormuyor nedir diye. Bu da iten içe dalgasını geçiyor ona teşekkür edip takdir eden mahalleliyle. Tabii bir bedeli var. şu sıralar cildinde açılan yarıklarla başı dertte. Birini iyileştirse diğeri açılıyor. Vah vah... Kesip biçtiği zavallıcılara saysın itoğlu.”

Kafasını onaylamaz bir ifadeyle sallayıp yüzünü buruşturdu. O esnada, en nihayetinde otobüsün ışıkları snmş, koridorun gece ışıkları yanmıştı. Herkesin yüzü masmavi, bir otobüs dolusu hayalet gibi görünüyorlardı.

şükrü gittikçe fenalaşarak gerçeklik ile hayal arası gidip gelirken adam anlatmaya devam etti.

“şu en ndeki iki kardeş. Bunlar kendi kardeşlerini diri diri gömdüler...  arkadaşları yalnız oturan sarışın karı. Ailesinden korkusuna, yıllar önce yeni doğmuş bebeğini tuvalete atıp üstüne sifonu çekti...”

şükrü buğulu, dalgın gözlerle etrafına bakınırken yan koltukta ve n koltukta oturanlara bir haller oluyordu. Bedenleri eğilip bükülüyor, et ve kemik yığını akışkan heykeller gibi, yeniden şekilleniyorlardı sanki.

Hayal mi görüyordu? Ateşi çıkmıştı belki de. Ya da zehirlenmişti. Evet, evet, garda yediği o ne idüğü belirsiz tavuk döner...

“En arkada oturan üç arkadaş. Bunlar birlikte büyüdükleri komşu kızını kaçırıp günlerce tecavüz ettiler. Sonra yakanmaktan korkup kızın başını ezerek nehre atıverdiler. Kızın ezik bedeni suda aktı gitti. Kaçtı diye yaydılar mahalleye. Herkes çabucak inandı kızın kaçtığına, kimse aramadı zavallıyı. Şimdi bunların hepsi evli, kendi kızları var, bir gün bile akıllarına düşmüyor pişmanlık...”

Şükrü yanlarından geçen muavine seslenmeye çalıştı. Zar zor su istedi. Eline tutuşturulan şişeye baktı. Kapkara bulanık bir sıvı... Kola mıydı? Ama o su istememiş miydi? İçecekti mecbur. Burnuna gelen çürük kokusuna aldırmadan lıkır lıkır içti sıvıyı.

“Şoförün arkasında oturan şu çocuk. Kaç yaşında dersin? Bilemedin on. Çocuklar masumdur, ha? Bunun masum bir tarafı yok. Yedisinde anasını doğradı bu. Akli yerinde değil dediler, yatırdılar. Üç ay sonra çıktı bu sefer teyzesini kesti. Gene yatırdılar. Gene çıktı. Halası var aklında şimdi...”

İçtiği sıvı işe yaramamıştı, midesi çayır çayır yanıyordu. Kilolarca tuz yutmuş gibi, susuzluğu onu deli etmeye başlamıştı. Kuru boğazını rahatlatmak için öksürmeye çalıştı.

“Arkanın dört önünde oturan yaşlı karı gelininin karnına girdi... Beş sıra ötedeki genç kız, ne bulursa çalışıyor, arkadaşların sevgililerini, annesinin kocasını, berikinin danasını...”

“Yeter... Allah'ını seviyorsan yeter!”

Kelimeler zar zor çıkmıştı ağzından. Tüm vücudu kavrulurcasına yanarken nefes almaya çalışıyor, adamın sesi onu iyice zıvanadan çıkarıyordu. Göz kapakları birbirine yapışmıştı, kirpiklerini zar zor ayırarak yalvaran gözlerle yanındaki adama baktı.

“Allah’ımı sevmekle bunun ne alakası var? Ayrıca ne yeteri? Bunlar günaha doymuyorlar ki ben ne yapayım?”

Şükrü ellerindeki acıyı hissederek serser serser ellerine baktı. Derisi kızarmış, kabarmış, yer yer su toplamıştı. Bu iyi değildi. Bir yerden hastalık kapmıştı belki de?

O sırada otobüsün orasından burasından gelen inlemeleri duydu. Zar zor yerinde doğrulup tepeden diğer yolculara göz attı. Tüm koltuklar, eğilip bükülen, inleyen, derisi soyulan, iç organları ağızlarından dışarı uğramış, kimi etle kemik karışımı titreşen topaklara dönüşmüş yolcularla doluydu.

Tüm otobüs mü hastaydı... Ölüyorlardı? Kafayı mı yemişti?

Korkuyla kendini koltuğuna bırakarak, dehşet içinde, yanında sakince oturan adama baktı.

“Sana gelecek olursak... Daha on beşinde en yakın arkadaşını tepeden ittin. Neymiş, senin sevdiğin kıza yan gözle bakmışmıs. Yetmedi, yirmine girdiğinde borç senin borcun olduğu halde, para için kardeşini bile bile serserilere yem ettin. Ha, şu son olay? Patronunun kızını hamile bırakıp sonra da korkundan balkondan itmek de neyin nesi? Kazayla ölüm mü demişlerdi? Tabii tabii... Öyledir eminim.”

Şükrü artık acı içinde kıvranıyor, her bir kemiğinin çıtırtısı kulaklarında yankılanıyordu.

“Na... Nasıl?”

Adam kalın kaşlarını parmağının ucuyla dikkatle tarayarak kaypak kaypak gülümsedi.

“Nasıl mı biliyorum? Şöyle söyleyeyim, bunların çetelesini tutmak benim görevim. Dedim ya bu otobüsteki herkesi tanırım. Sen dahil.”

Sözünü bitirir bitirmez Şükrü'ye döndü ve içinde korlar yanan kara gözlerini, korkudan çıldırmanın eşiğine gelmiş genç adamın yüzüne dikti.

Şükrü karşısındaki adamın aslında kim hatta ne olduğunu anladığında delirdi. Çıgıllıkları diğer yolcuların çığlığına karışırken adam hafifçe eğilerek şoföre seslendi.

“Kaptan! Tamamdır, bas gaza da gidelim.”

Kaptan dönerek adama baktı. Kel, iriyarı hafif kamburu olan otobüs şoförünün görüntüsü dalgalandı. Saniyeler içinde esas görüntüsünü aldı. İriyarı iblis, boynuzlu başıyla adama hafif bir işaret yaptıktan sonra önüne döndü, toynaklı ayaklarıyla gaza bastı. Muavin de değişmiş, yılanvari kıvrak, ince uzun vücudunu şoförün yanındaki koltuğa yerleştirmişti. Çatallı dili ara ara neşeli bir ifadeyle ileri atılıp ön camı yalıyordu.

Zifir karanlıkta ıssız, sonu görünmeyen asfalt yol, alevler içinde bilinmeze uzanıyordu.

Adam gülümşedi, içini çekti, arkasına yaslandı. Yanında oturan Şükrü artık etten kemikten bir top halinde koltuğunda titreşirken adam ciğer yemiş bir kedi edasıyla mırıldandı.

“Ne demişler... Yolcu yolunda gerek.”

Kızıl Rüya

*Kalbimizdeki yalın gerçeği sadece rüyalarda görürüz.
Ve bu yüzden, onlardan korkmakta haklıyız...*

i t h a k i